

Ne-am întâlnit târziu

Gabriel Stănciulescu

Ne-am întâlnit târziu...

N-am aflat și nu știu dacă aiurea,
Sau dacă într-o noaptea am visat,
Să am șansa să te-ntâlnesc, aieva...
Poate zăbavnic, dar sigur meritat.

Fără teamă te provoc, să năruim
Prejudecăți de veacuri vânturate,
Și unor „orbi și surzi” să dovedim
Că etatea, pe nimeni, nu desparte.

Mi-e frică parcă să ating o roză,
Emancipată-n tagme francofone,
Aș fi preferat să privesc o poză,
Doar reflectând și admirându-i forme.

Idile stinse, parcă scormonite,
Plăceri născute, ce par senzații tari,
Sub două chipuri triste, răvășite,
Doi singuratici, pururi solidari.

Nu avem încă, sau poate noi nu știm,
Capcane sau meschine interese,
Cu fast momente tandre hărțuim...
Să cercetăm plăcerile intense.

Bucurăm privirea și apoi darul,
Emoționați vom fi purtați de valuri,
Trișând duios decepția... și amarul
Stinselor iubiri... renăscute-n haruri.

Ne pasă mult de viața în arenă,
Ne refugiem, dorind eternitate,
Ne pregătim retragerea din scenă,
Deși doare, tânjim s-avem de toate.

Noi astăzi uităm de realitate,
Zburdăm ca tinerii, printre perdafuri,
Dorind să savurăm încă o noapte...
Ne lăfăim amorul sub cearșafuri.

Autor: Gabriel Stănciulescu